Edwin Harkness Spina
Viitorul este ACUM!

Edwin Harkness Spina

Viitorul este ACUM!

versiunea în limba română
uncris

John Blunt și-a târât picioarele bătrâne de 79 ani pe scări. S-a oprit la etajul unu pentru a-și trage sufletul. Indicatorul arăta că Biroul 2C era la dreapta, așa că s-a întors și a pășit către prima ușă. Își traduse în engleză ceea ce era scris cu creionul pe sticla ușii: „Biroul 2C, David Thompson, terapeut energetic".

Tot mai era sceptic, dar dacă tot a venit până aici, s-a hotărât să încerce. Nimic altceva din ce încercase nu a făcut să dispară continua durere de spate, atât de deranjantă.

Și-a îndreptat spatele puțin, preferând să intre demn în birou. A deschis ușa, privind în jurul antecamerei. Două fotolii masive, din piele, flancau o masă pe care se afla o lampă de citit. În cealaltă parte a încăperii era o etajeră cu niște reviste și broșuri. Pe toți pereții erau atârnați fotografii cu peisaje rurale englezești. În colțul îndepărtat era drapat un steag mare, roșu, cu o *swastika* neagră în centrul unui cerc alb. Întră în cameră, închizând ușa în urma sa.

S-a făcut auzită o voce:

— Vin imediat. Vă rog, faceți-vă comod.

A fost plăcut surprins că omul a vorbit în engleză. Tot mai puțini compatrioți vorbeau vechea limbă. Trecuseră 59 ani de când Germania a câștigat războiul, impunând germana ca limbă oficială în întregul Reich.

— Am ajuns puțin mai devreme, a răspuns Blunt. Vă rog, nu vă grăbiți.

Se uită doritor la fotoliile din piele, dar a ezitat să se așeze, știind că va reuși să se ridice cu greu. Deasupra biroului secretarei era un portret al lui Hitler. Deși legal nu era obligatoriu,

cam toate birourile profesionale aveau unul. Cele care nu-l aveau erau „inspectate” mai des și închise.

O hartă frumos înrămată a Reich-ului ce includea toată Europa Centrală și de Vest era și ea atârnată alături. Medită în sinea sa că, dacă erai destul de ciudat ca să te ocupi cu *terapia energetică*, atunci chiar că trebuia să afișezi cât mai multe fleacuri naziste, tocmai pentru a evita problemele.

Blunt s-a întors auzindu-l pe Thompson ce intra în cameră, și l-a urmărit cum pune degetul pe agenda unde erau trecute întâlnirile programate

— „Marți, 11 mai 2004… ora 14… John Blunt”. Exact la timp.

A înaintat direct către Blunt, cu mâna întinsă.

— Bine ați venit, dle Blunt. Cred că vă doare rău spatele. Mi-aș fi dorit să fi venit mai de mult la mine – pentru mai multe motive decât vă puteți imagina.

— Cred că soția mea, Molly, v-a spus ce s-a întâmplat, spuse Blunt pe un ton sobru. M-am prăbușit în Germania cu trei luni înainte ca Churchill să se predea.

Clătină tăcut din cap, reamintindu-și acel moment.

— *Spitfire*-ele noastre nu puteau face față cu nici un chip acelor infernale discuri zburătoare.

— Poftiți aici, a spus Thompson, conducându-l pe Blunt în biroul din spate.

Vizibil cuprins de dureri, fostul pilot de vânătoare a spus:

— Când m-am prăbușit, mi-am zdrobit patru vertebre. Poate că am fost norocos. Nici un camarad din grupul meu de luptă nu a supraviețuit războiului.

— Să vedem ce putem face, spuse arătând spre masa de masaj. Culcați-vă pe spate cu capul pe pernă. Nu trebuie să vă dezbrăcați. Nu am nevoie să vă ating.

Blunt era surprins. Acesta nu semăna cu nici unul dintre tratamentele chiropractice sau de masaj pe care le făcuse mai înainte. Era prea derutat ca să observe intensificarea durerii ce-i radia din spate atunci când s-a aplecat. Fără ajutor, s-a așezat singur pe masă.

— O să doară?

— Vă voi curăța canalele energetice, voi îndepărta blocajele din *chakra* și voi elimina unele entități fixate în aura dvs, a spus Thompson. Nu veți simți nimic. De fapt, probabil că veți adormi.

— Să dorm fără somnifere? a întrebat Blunt. Ar fi plăcut.

— Respirați adânc și încercați să vă relaxați.

Și Blunt simți că se reîntoarce înapoi, în zilele când au descoperit discurile zburătoare.

* * * * *

Tânărul de 19 ani John Blunt și camarazii săi piloți așteptau neliniștiți reîntoarcerea avioanelor din Grupul de Vânătoare 11 și din *Squadron* 17 de bombardiere din misiunea de bombardament asupra Germaniei. Rapoartele radio indicau pierderi majore în luptele de deasupra Hanovrei. Nici unul dintre cele 25 de bombardiere *Mosquito* nu supraviețuiseră și doar câteva *Spitfire* și *Hurricane* din escorta de *vânători* vor reuși să revină. Blunt, binecuvântat cu o acuitate vizuală de 20/10, a fost primul care a văzut avioanele ce se reîntorceau. A arătat spre est, spre cele cinci avioane ce veneau pe cer spre ei, unul lăsând o trenă de fum.

Pompierii așteptau stoici în camionul din apropiere, așteptând ca avioanele să aterizeze. Văzând avioanele care aterizau unul câte unul, Blunt l-a recunoscut pe cel avariat ca fiind cel pilotat de prietenul său Nelly. Avionul lui Tetley nu era prezent. S-a ridicat și a sprintat spre mașina de pompieri, chiar când aceasta a început să se miște. S-a agățat de oblon și a sărit în benă.

— Mai bine lasă-ne pe noi să ne ocupăm, puștiule, a spus un pompier.

— Vezi-ți de treabă!

În urma unor incidente recente, comandantul bazei l-a consemnat de la zbor, permițându-i doar să participe la ședințele de pregătire, după ce a promis că-și va ține gura. Dar, nimeni nu-l putea împiedica să-și ajute prietenul.

Pompierii au stins flăcările în timp ce Blunt s-a urcat pe aripă pentru a ajuta la deschiderea cupolei. Nelly își ridică ochii plini de durere:

— Nenorocitele de discuri! Erau peste tot! Duzini! Nu te puteai lupta cu ele – sunt neomenești!

Apoi a închis ochii:

— Tetley a fost doborât.

Blunt l-a înșfăcat pe Nelly de jacheta de piele și l-a tras afară din cockpit.

— Hai să ne cărăm de aici!

Nelly l-a privit cu niște ochi ce cerșeau înțelegere.

— Au rămas fără muniții. Altfel, nici unul dintre noi nu s-ar mai fi întors.

Blunt și Nelly au coborât de pe aripă, când două jeepuri militare de fabricație americană au oprit alături.

— *Commander* Nelson, vă rog să ne însoțiți, a cerut șoferul din primul jeep.

— Blunt, urcă-te, a arătat cu capul spre al doilea jeep.

Blunt și-a bătut pe spate prietenul.

— Capul sus.

Primul jeep s-a îndreptat spre zona de informare aflată la vest de aerodrom. Blunt s-a urcat în al doilea.

— Încotro?

— Ai să vezi.

Trecând pe lângă birourile administrative, zona de informații și barăci, s-au apropiat de zona de întreținere înainte ca Blunt să rupă tăcerea.

— Hai să ghicesc. Nu mă lasă să zbor și acum vor să repar avioanele.

Presupunerea lui a fost întâmpinată cu tăcere. Jeepul a tras lângă un atelier și s-a oprit.

— Aici cobori.

Blunt a sărit jos și a arătat spre ușa metalică vopsită în eternul și monotonul gri.

— Înăuntru?

— Da, a răspuns șoferul și a demarat.

Blunt a deschis ușa și a intrat.

— Vino, John, spuse George Montgomery, comandantul bazei, și închide ușa după tine.

Blunt și-a reținut surprinderea în timp ce înainta în biroul improvizat în care se aflau o masă și trei scaune. Pereții erau acoperiți cu rafturi încărcate cu piese de motor. Așezat alături de Montgomery, la masă, se afla un necunoscut îmbrăcat într-un costum cenușiu, bine croit. Amândoi s-au ridicat pentru a-l întâmpina pe Blunt.

— John Blunt, ți-l prezint pe Colin Harris. Dl Harris face parte din MI-6[1]. Dorește să vorbească cu dumneata despre un proiect special.

Blunt a salutat înclinând din cap în timp ce da mâna cu tipul slab, cu ochi albaștri, pătrunzători. Montgomery i-a făcut semn să se așeze.

— Am aranjat această întâlnire la cererea dlui Harris. Vrem să începem imediat. Oficial, vei fi transferat și, mai mult ca sigur, nu-ți vei mai întâlni colegii de aici.

— N-au mai rămas mulți, spuse Blunt.

Ignorând comentariul, Montgomery a continuat.

— După ce vei auzi ce ți se va spune despre această misiune, nu vei discuta subiectul cu nimeni. De asemenea, nu vei confirma niciodată că misiunea a avut loc. Chiar dacă se va solda cu succes, nu vei discuta. Este clar?

— Da, *sir*.

Montgomery i-a privit pe amândoi, apoi a spus:

— Te las cu dl Harris. Vă urez noroc.

S-a ridicat, a schimbat un salut milităresc cu Blunt, apoi a plecat imediat.

Harris și-a dres glasul, apoi l-a privit pe Blunt drept în ochi.

— Comandantul dumitale mi-a spus că ești un pilot excepțional.

Blunt s-a uitat chiorâș la Harris.

— A spus dumnealui așa ceva?

— De fapt, a spus că ai mai mult talent natural decât oricare alt pilot pe care l-a întâlnit.

O expresie nedumerită se văzu pe fața lui Blunt înainte de a-și relua aerul bănuitor.

— Și-atunci de ce dracu nu mă lasă să zbor? ridică vocea cu o juma de octavă. Cu toții știu că sunt cel mai tare pilot din *squadron*. La antrenamentele de *dogfight* îi înving pe toți piloții noștri cei mai buni și în singura mea luptă cu inamicul am doborât două Me-109 germane.

— Am înțeles că nu aveai misiunea de a angaja inamicul. Pentru asta ai fost mustrat.

---

[1] Secret Intelligence Service (SIS) – cunoscut uzual sub sigla MI-6 (*Military Intelligence, Section* 6), este o agenție britanică de Informații.

— Nu poți câștiga un război stând pe tușă, a ripostat Blunt cu vigoarea tinereții. Asta e misiunea mea – să dobor avioane inamice.

— Te-ai pus în mare pericol atât pe tine cât și *squadon*ul, fiule.

— Nu aveam nevoie de ajutorul lor. Aveam soarele în spate. N-au avut nici o șansă!

— Abilitățile tale în *dogfight* nu sunt cruciale în misiunile de escortare a bombardierelor. Zborul în formații strânse necesită disciplină.

— Disciplină, ha! Blunt a scuipat cuvântul cu dispreț. Arătați-mi un pilot disciplinat, iar eu am să vă arăt un pilot mort. Trebuie să simți ce se-ntâmplă în aer. Nu e timp să te gândești. Nu te poți baza pe comandanți sau că vine cineva să te salveze. La dracu, pot să-și bage nenorocita de disciplină în…

Blunt s-a oprit amintindu-și unde se află. L-a privit pe Harris ca să vadă dacă acesta se simte insultat.

— Îmi cer iertare. Nu am vrut să ridic tonul.

— Nici o problemă, spuse Harris.

— De asta nu mă lasă să zbor? Pentru că nu am urmat ordinele?

— Nu – l-a privit Harris direct în ochi. Nu puteam risca să fii ucis în timp ce adunăm informații.

Mirarea lui Blunt s-a transformat încet în mânie.

— Știați despre discuri? I-ați lăsat pe camarazii mei să moară, doar ca să obțineți informații?

— Te rog iartă-mă pentru expresia nefericit aleasă. „Adunarea de informații” sună atât de rece și calculat. Da, știam despre discuri. Dar nu puteam opri bombardamentele – asta le-ar fi acordat naziștilor timp să-și perfecționeze chestiile alea infernale. Grupul tău de vânătoare nu este singurul care a suferit pierderi îngrozitoare. Și americanii au avut pierderi grele.

Blunt rămase tăcut cu ochii la Harris. Acesta îl privea pe tânăr.

— Oamenii de știință ai lui Hitler primesc ajutor din exteriorul lumii noastre.

— Exteriorul…?

— Extratereștri. Din spațiul cosmic. Nu putem face public acest fapt pentru că s-ar crea panică în mase.

Harris se opri văzând reacția lui Blunt.

— Asta te înspăimântă?

— Ființe de pe alte planete îi dau lui Hitler tehnologia să-și construiască discurile? a întrebat sceptic.

— Da. Scopul lui Hitler este Noua Ordine Mondială. Evident, forțele care îi asigură mijloacele cu care să-și atingă scopul vor fi părți cheie ale acesteia. Nu știm care va fi prețul, poate că nici unul, dacă juri supunere Reich-ului. Până atunci, este de datoria noastră să facem tot ce ne stă în putere pentru a nu fi cuceriți de Hitler și de colaboratorii săi extratereștri.

Blunt a încercat să asimileze spusele lui Harris fără a-l taxa imediat ca fiind *cu pluta*. A revăzut rapid numeroasele informări și comentarii neoficiale pe care le-a auzit despre devastările făcute deja de discuri. Comentariile lui Harris chiar aveau sens.

— Deocamdată, discurile sunt fără pilot, a continuat Harris. Pot urca mult mai repede decât orice avion aflat acum în serviciu – de la nivelul solului la 12.000 m în mai puțin de trei minute. Naziștii le-au dotat cu mitraliere rotative de mare calibru care pot trage la diverse altitudini. Astea au devastat bombardierele noastre.

Se uită încruntat la mâinile sale împreunate în față.

— Pericolul este că unele discuri experimentale, pilotate, au fost detectate zburând de două ori mai repede decât *Spitfire*-le noastre cele mai rapide. Dacă aceste discuri zburătoare sunt perfecționate, am pierdut războiul.

Blunt a înghițit cu greutate.

— Ne rugăm ca prietenii tăi să nu fi murit degeaba. Informațiile pe care le-au obținut sunt critice pentru planul conceput de noi. Poate că eforturile tale vor onora moartea lor.

— De ce aveți nevoie?

Harris a luat un dosar gros din și a scos un set de hărți și fotografii pe care le-a înșirat pe masă. Arătă spre prima hartă:

— Agenții din teren au identificat laboratorul de cercetare și fabrica unde se produc discurile. Se află în Nordhausen, aflat la sud-est de Munții Harz, amândouă bine păzite de avioane de vânătoare și de discuri.

Harris i-a arătat o fotografie.

— Acesta este laboratorul. Oamenii lor de știință muncesc în schimburi prelungite, adesea dormind acolo, zile la rând. Trebuie să distrugem această clădire.

Blunt a cercetat fotografia alb-negru, întipărindu-și obiectivul în memorie.

— Fiecare grup de bombardiere și avioane de vânătoare de escortă pe care le-am trimis până acum au fost interceptate lângă coastă. Avioanele germane le atacă pe tot drumul peste nordul Germaniei, iar când ajung lângă laborator, le iau în primire discurile zburătoare. Bombardierele noastre nu se pot apropia suficient ca să-și lanseze bombele asupra obiectivului. Avem nevoie de cineva care să zboare nedetectat și să arunce în aer laboratorul.

— Un bombardier ar fi prea încet și puțin manevrabil – chiar și un *Mosquito*, a spus Blunt pe un ton categoric. Și nu avem un avion de vânătoare care să transporte atât de multe bombe.

— Nu aveam… până de curând.

Harris a făcut o pauză, pentru ca ideea să pătrundă în mintea lui Blunt.

— Acum avem un prototip de *Spitfire* dotat cu un motor Rolls Royce care are capacitatea de a transporta două bombe cu câte 450 kg de explozibil de mare putere și un rezervor suplimentar pentru combustibil.

— Cât e de rapid cu o asemenea încărcătură?

— Peste 450 mile/oră.

Blunt a zâmbit în sinea sa: „*Adică la fel de rapid ca cel mai bun* vânător *german, Focke-Wulf* 190. *Spitfire poate că nu era la fel de agil, dar cu puterea mărită, îl pot face să danseze*."

— OK. Când trebuie să execut zborul?

— Imediat, a replicat Harris cu un ton mai autoritar. Ai o oră să faci un zbor de verificare. Apoi încerci să dormi și pleci la ora 2100. Comandantul tău a planificat un raid de bombardament masiv asupra Berlinului pentru a atrage avioanele de vânătoare din linia defensivă. Odată ajuns deasupra Germaniei, vei fi pe cont propriu.

Harris s-a ridicat în picioare și i-a întins mâna lui Blunt.

— Întreaga lume a Aliaților depinde de tine, băiete. Viitorul este ACUM!

* * * * *

Zburând la altitudinea de croazieră de 8.000 m, ceva mai sus decât de obicei, Blunt a largat rezervoarele auxiliare acum

golite. Urmase bombardierele și escortele lor peste marea Nordului, către coasta Germaniei, înainte de a degaja spre sud. *Vânătorii* germani vor ataca în curând *armada* britanică încercând să oprească bombardierele care, altfel, își vor lansa încărcăturile asupra capitalei lor.

Blunt a folosit reperele terestre identificate de Harris la informare, pentru a evita cu grijă orașele, de unde ar fi putut fi observat. Cerul negru al nopții era punctat cu nori, excelente locuri care-i puteau ascunde atât pe el cât și pe adversari, dar a ales să-i evite, temându-se că ar putea pierde direcția.

A văzut Munții Harz apropiindu-se treptat și și-a virat *Spitfire*-ul spre sud. Instrucțiunile erau să ocolească munți și să nu zboare pe deasupra piscurilor de unde ar fi putut fi detectat de posturile de observație. Era mulțumit de promptitudinea cu care răspundea la comenzi prototipul de avion pe care-l pilota și deși avea doar câteva ore de când se afla la bordul lui, se simțea ca o componentă a sa.

După ce a trecut de capătul vestic al lanțului muntos, a virat stânga începând să zboare spre est. Continuând să cerceteze cerul de dinaintea sa pentru depistarea potențialilor inamici, Blunt a văzut în curând doi *vânători* cu nasul ascuțit intrând într-un nor sus și înaintea sa. Cu speranța că nu a fost observat, Blunt a virat spre sud și în picaj. Dacă cei doi își vor menține cursul spre nord, *Messerschmitt*-urile vânători de noapte vor trece pe deasupra fără să-l vadă. A așteptat un minut, apoi a revenit pe curs estic, rămânând vigilent în legătură cu cele două avioane. După mai puțin de un minut, a fost răsplătit să le vadă ieșind din nor, continuând să zboare către nord-nord-est.

Folosindu-se de reperele montane, a estimat că se află la mai puțin de 10 minute de obiectiv. Deși norii răzleți păreau să se rărească, mai erau încă destui în care să se ascundă.

Pentru că pericolul imediat trecuse, Blunt a revenit în zbor orizontal și pe curs estic către laboratorul Nordhausen. Simțind o ușoară tensiune crescându-i în piept, a inspirat adânc, apoi a expirat. Vigilența continuă de pe parcursul nopții îi măcinase nervii. Un moment, a închis ochii pentru a și-i odihni. În cele câteva secunde, sub pleoape a apărut o viziune a lui Harris. Blunt putea auzi în minte ultimele sale cuvinte: „*Viitorul este ACUM*!”

Când a deschis ochii, a văzut doi vânători cu nasuri „cârne” ieșind din alt nor, puțin deasupra și mai spre dreapta lui. A văzut

cum cele mai bune avioane de vânătoare germane, *Focke-Wulf 190*, și-au schimbat cursul și au început să coboare pentru a-l intercepta. S-a întrebat dacă se confrunta cu niște ași, piloți care erau creditați cu peste 300 de avioane ale aliaților doborâte. Îl durea șansa oferită de a se confrunta cu ei și să se testeze el însuși într-un *dogfight*, dar și-a reamintit ordinele.

Blunt a împins la maxim maneta de gaz, sperând să-i întreacă în viteză, dar știa că având avantajul altitudinii, gravitația era de partea lor. Picau asupra lui câștigând viteză. Se apropiau cu repeziciune de *Spitfire* dinspre dreapta-spate. Sigur îl vor ajunge… doar dacă el nu face niște manevre evazive.

Avioanele *Focke-Wulf* continuau să se apropie. Blunt i-a așteptat răbdător să se apropie destul înainte de a executa manevra standard pe care a învățat-o la antrenamente prin care să și-i scuture din coadă: viraj strâns la dreapta frontal spre atacatori și picaj. Datorită unghiului lor de atac, nu vor putea vira destul de strâns ca să se țină după el.

O stare de calm a pogorât asupra sa. În ciuda zgomotului asurzitor al motorului și a faptului că viața îi atârna de un fir de păr, Blunt era liniștit. Cuvintele lui Harris au revenit: „*Viitorul este ACUM*!”.

Blunt și-a îndepărtat neatenția, a virat scurt spre dreapta și în picaj, privind peste umărul stâng la germanii ce treceau pe lângă el. S-a întors spre cerul din fața sa și a icnit pentru că duzini de discuri zburătoare acopereau cerul în toate direcțiile!

Discuri uriașe cu un diametru de 35 m se ridicaseră de la sol și năvăleau asupra lui. Aripile îi erau sfâșiate de focul violent executat de tunurile montate pe discurile nonumane. Pământul se apropia cu rapiditate. Blunt a tras manșa, dar flapsurile abia dacă mai funcționau. A retezat vârfurile stejarilor, când a zărit un loc unde să aterizeze cu avionul defect. Trenul de aterizare nu a coborât. Și-a direcționat *Spitfire*-ul către o autostradă necirculată unde a trântit avionul la pământ, a alunecat pe o distanță bună, după care s-a oprit brusc când aripa dreaptă a lovit un copac de pe margine.

* * * * *

Blunt a tresărit, lăsând să-i scape un strigăt de teroare.

— A*aaaaaaaaggggggggghhhhhhhhh*!

— E OK, liniștește-te. Totul este în regulă, l-a reasigurat Thompson.

— Hă? a mormăit Blunt. Unde mă aflu?

— În același loc unde erai și acum 30 minute, a răspuns Thompson, care s-a ridicat din scaunul său aflat la un metru de Blunt pentru a-l reține. Ești în biroul meu… la terapia energetică.

Blunt s-a uitat pe lângă Thompson. Spatele încă îl durea. S-a ridicat voind să se dea jos de pe mas de masaj, dar Thompson l-a împins ușor la loc.

— Stai liniștit. Încă nu am terminat.

Thompson a dat perna deoparte și a înlocuit-o cu un prosop cu care a acoperit gaura pentru față din masa de masaj.

— Acum, culcă-te cu capul în gaura aceasta.

— Sincer să fiu, nu simt nici o îmbunătățire, spuse Blunt, respectând instrucțiunile lui Thompson. Nu văd deloc cu mă ajută treaba asta.

— Mai aveți puțină răbdare, l-a îndemnat Thompson. Trebuie să te duc înapoi la cauza problemei tale înainte de a o elimina.

Imaginea vie a celor două *Focke-Wulf* năpustindu-se prin cerul nopții a revenit în mintea lui Blunt.

— Eram în mijlocul unui…

— Șhhh…, a șoptit Thompson. Doar închide ochii și relaxează-te.

— Dar, eu…

— Nu-ți fă griji. Totul e sub control.

Vocea lui Thompson a devenit și mai moale.

— ACUM este timpul.

Blunt a închis ochii, a respirat adânc și a început să se cufunde în sine.

* * * * *

Avioanele *Focke-Wulf* continuau să se apropie. Blunt i-a așteptat răbdător să se apropie destul înainte de a executa manevra standard pe care a învățat-o la antrenamente. O stare de calm a pogorât asupra sa. Cuvintele lui Harris i-au revenit în minte: „*Viitorul este ACUM*!".

Pe Blunt l-a cuprins o ciudată impresie de *déjà vu*. Fără să se mai gândească, ci bazându-se doar pe instinct, Blunt a simțit

că aşii germani încercau să-l provoace să execute manevra standard RAF[2]. Motivul nu i-a fost clar imediat, dar Blunt ştia că nu trebuie să intre în picaj.

A început să vireze spre dreapta în picaj, doar cât să-i convingă pe cei din *Focke-Wulf*. Apoi a tras de manşă şi a lansat *Spitfire* în cabraj. Tactica nu era recomandată – stresul aripilor datorită unei asemenea schimbări de direcţie le rupea adesea, dar Blunt zbura intuitiv, nu după regulamente.

Anticipând că *vânătorii* germani se vor întoarce ca să vadă ce s-a întâmplat cu *Spitfire*, Blunt i-a surprins la apexul virajului. Pentru că nu se aşteptau ca englezul care făcuse manevra standard să se afle deasupra lor, în atac, amândoi au fost uimiţi când Blunt a deschis focul ciuruindu-i pe rând. Privea peste umărul drept la avioanele ce cădeau rotindu-se spre pământ.

Fără a mai aştepta finalizarea acestui gambit, a împins maneta de gaze la maxim, şi a virat spre est reluându-şi misiunea iniţială. Spre stânga se vedeau venind *Messerschmitt*-urile alarmate. Sub el, la mai puţin de un minut distanţă, duzini de discuri urcau cu viteze infernale să-l intercepteze. În faţa lui, linia complexului de laboratoare era vizibilă acum.

Chipul lui Harris i-a reapărut în minte: „*Întreaga lume a aliaţilor depinde de tine*." Instantaneu, Blunt şi-a dat seama că nu trebuie să se angajeze în luptă cu *Messerschmitt*-urile ca să poată spera să-şi termine misiunea; şi nici nu putea să depăşească în viteză discurile. Calea către laboratoare trecea printre discurile zburătoare.

Nenumărate discuri argintii, uriaşe, continuau să urce. Blunt a intrat în picaj, strecurându-se prin acest câmp de „mine" aerian. De câte ori discurile îi tăiau calea, trăgea frenetic asupra lor. Îşi vedea aripile avionului *tocate* de focul tunurilor de pe aceste discuri nonumane. Pământul se apropia rapid, însă laboratoarele Nordhausen se şi vedeau drept în faţă. Şi-a orientat *Spitfire*, cu cele două bombe de câte 450 kg, către clădirea laboratorului principal. În sinea sa, ştia că chinul său se va sfârşi curând şi că nici unul dintre discurile astea infernale nu-l va putea împiedica să-şi ducă până la sfârşit misiunea.

Spitfire-ul lui Blunt a percutat complexul de laboratoare şi bombele gigantice au erupt precum flăcările unui vulcan… dar el

[2] RAF - Royal Air Force – Aviaţia Militară/Regală britanică.

nu a simțit nici o durere, pentru că sufletul său îi părăsise deja trupul. Pe moment amețit, sufletul a văzut flăcările cuprinzând complexul de laboratoare, făcându-le inutilizabile. Era cuprins de emoții dulci-amărui; era trist pentru că a provocat asemenea distrugeri, dar mulțumit că un megalomaniac nu va mai putea subjuga lumea.

Tetley, prietenul său care fusese doborât în ziua anterioară, l-a întâmpinat purtând o robă albă, luminoasă. În tăcere, i-a făcut semn să-l urmeze.

* * * * *

David Thompson a venit din camera din spate, sigur că l-a auzit pe pacientul programat pentru ora 14:00 intrând în sala de așteptare. S-a uitat perplex prin camera goală. S-a dus înapoi la agendă și a pus degetul pe tabelul cu programări, unde în dreptul orei 14:00, mai 11, 2004, rândul era gol.

Încă nedumerit, s-a scărpinat în cap încercând să-și amintească pe cine ar fi putut să-l fi programat. Nereușind să-și explice discrepanța dintre memorie și programare, a ridicat privirea, a îndreptat portretul lui Churchill care era expus pe peretele din spatele biroului, apoi s-a reîntors în cabinetul din spate.

SFÂRȘIT